

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 806/2015
24.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.Н., због кривичног дела издавање чека и коришћење платних картица без покрића из члана 228. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Н., адвоката М.Р. из Н.Б., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду Кпо3.бр.10/14 од 20.02.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 По3 9/15 од 24.06.2015. године, у седници већа одржаној дана 24.09.2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Н. адвоката М.Р., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду Кпо3.бр.10/14 од 20.02.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 По3 9/15 од 24.06.2015. године, као неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 441. став 3. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **одбацује** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду Кпо3.бр.10/14 од 20.02.2015. године, окривљени С.Н. оглашен је кривим за кривично дело издавање чека и коришћење платних картица без покрића из члана 228. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика (КЗ) и осуђен на казну затвора у трајању од 3-три године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 16.11.2013. године до 10.02.2015. године. Окривљени је обавезан да банци „I.“ на име имовинскоправног захтева исплати износ од укупно 971.916,04 евра у динарској противвредности од 108.875.910,49 динара, док је у преосталом делу оштећени упућен на парнични поступак. Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка о чијој ће висини суд одлучити накнадно посебним решењем.

Истом пресудом окр. С.Н., на основу члана 423. став 1. тачка 2) ЗКП, ослобођен је од оптужбе за кривично дело прање новца из члана 231. став 3. у вези са ставом 1. и 2. КЗ.

Апелациони суд у Београду пресудом Кж1 По3 9/15 од 24.06.2015. године, делимичним уважањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Београду, преиначио је пресуду Вишег суда у Београду Кпо3.бр.10/14 од 20.02.2015. године, у осуђујућем делу, само у погледу одлуке о казни, тако што је окр. С.Н., за кривично дело издавање чека и коришћење платних картица без покрића из члана 228. став 3. у вези са ставом 1. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од 5-пет година у коју му се урачунава време проведено у притвору од 16.11.2013. године до 10.02.2015. године, док је у преосталом делу жалбу Вишег јавног тужиоца у Београду и жалбе бранилаца окр. С.Н., адвоката М.Р. и Н.Ж., одбио као неосноване и првостепену пресуду у непреиначеном делу потврдио.

Бранилац окр. С.Н., адв. М.Р., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, у осуђујућем делу, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези са ставом 2. и 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и побијане пресуде преиначи тако да окр. С.Н. ослободи од оптужбе или да обе пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, те да сходно овлашћењима из члана 488. став 3. ЗКП, одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. С.Н., адв. М.Р., је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 441. став 3. ЗКП, док је у осталом делу захтев недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости побија правноснажне пресуде због повреде закона из члана 441. став 3. ЗКП и с тим у вези истиче да је првостепени суд донео погрешну одлуку, коју је потврдио другостепени суд, када је обавезао окривљеног да банци „I.“ на име имовинскоправног захтева исплати износ од 971.916,04 евра у динарској противвредности од 108.875.910,49 динара, занемарујући да се овај захтев расправља по правилима грађанског права и чињеницу да свака успешно остварена трансакција има одобрење банке, што у смислу члана 163. став 1. Закона о облигационим односима (ЗОО) представља пристанак оштећеног који искључује захтев за накнаду штете или установљава подељену одговорност и сразмерно смањење накнаде, у смислу члана 192. став 1. ЗОО, за штету која је у конкретном случају настала услед грешке у систему банке за ауторизацију платних картица и несавесног рада одређених службеника банке, због чега је, по ставу браниоца, у погледу имовинскоправног захтева требало оштећену банку у целини упутити на парницу.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Према одредби члана 441. став 3. ЗКП, одлука о досуђеном имовинскоправном захтеву може се побијати ако је суд овом одлуком повредио законске одредбе.

Одредбом члана 258. став 4. ЗКП прописано је да ће у пресуди којом окривљеног оглашава кривим суд овлашћеном лицу досудити имовинскоправни захтев у целини или делимично, а за вишак упутити на парнични поступак. Ако подаци кривичног поступка не пружају поуздан основ ни за потпуно ни за делимично пресуђење, суд ће овлашћено лице упутити да имовинскоправни захтев у целини може да остварује у парничном поступку.

У конкретном случају, изреком првостепене пресуде, у осуђујућем делу, која је потврђена другостепеном пресудом, окр. С.Н. оглашен је кривим за кривично дело издавање чека и коришћење платних картица без покрића из члана 228. став 3. у вези са ставом 1. КЗ и истом утврђен тачан износ противправне имовинске користи прибављене извршењем тог кривичног дела, на штету банке „I.“ у износу од 971.916,04 евра у динарској противвредности од 108.875.910,49 динара, који је истовремено квалификаторна околност за постојање тежег облика кривичног дела у питању из става 3. члана 228. КЗ. Оштећена банка „I.“ поднела је имовинскоправни захтев за накнаду штете настале извршењем кривичног дела у питању у износу од 973.622,79 евра.

Из наведеног, а имајући у виду и да је износ прибављене имовинске користи, односно штете утврђен вештачењем на основу података о стању и променама на рачуну окривљеног код оштећене банке у периоду обухваћеном оптужбом које окривљени није оспоравао, произилази да су подаци у кривичном поступку пружили поуздан основ да суд, по предлогу оштећене, расправи имовинскоправни захтев настао извршењем предметног кривичног дела и да применом одредбе члана 258. став 4. ЗКП делимично досуди имовинскоправни захтев оштећене, у износу који је као несумњив утврђен побијаном правноснажном пресудом, а за вишак преко тог износа оштећену упутити на парнични поступак.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП са образложењем да дело за које се окривљени гони није кривично дело у смислу одредбе члана 28. КЗ, јер целокупно понашање окривљеног, на основу изведених доказа, указује да је поступао у неотклоњивој стварној заблуди, да није био дужан, нити могао да избегне заблуду у погледу новчаног покрића на свом банковном рачуну у тренутку подизања новца, посебно имајући у виду да му је речено да је на његов рачун уплаћен новац за трансфер фудбалера у износу од 1.200.000 евра, да су му од стране банке одобраване појединачне трансакције новца и да након подизања новца није вршио увид у садржај СМС порука које су му послате путем мобилног телефона.

На тај начин, иако се формално позива на повреду кривичног закона, изнетим наводима захтева бранилац у суштини оспорава правилност чињеничног стања утврђеног у побијаној правноснажној пресуди, јер чињенице које су од значаја за оцену субјективног односа окривљеног према учињеном делу, на

којима заснива став о непостојању кривичног дела у инкриминисаним радњама окривљеног, представља другачије и супротно од оног што је у погледу истих садржано у опису дела у изреци и у чињеничном стању у образложењу правноснажне пресуде. Уз то, бранилац у захтеву, позивајући се на погрешну примену материјалног права, исту изричито означава као последицу погрешно утврђеног чињеничног стања, оспоравајући оцену суда изведених доказа на којој се заснива закључак суда да је окривљени у време инкриминисаних новчаних трансакција знао да нема покриће на свом банковном рачуну.

Наводима захтева браниоца окривљеног о погрешној интерпретацији исказа окривљеног у погледу висине износа за који му је речено да му је уплаћен на његов рачун на основу трансфера фудбалера и о непостојању у изведеним доказима упоришта за утврђење у правноснажној пресуди чињенице да су окривљеном од стране оштећене банке преко мобилног телефона редовно стизали извештаји о стању на његовом рачуну, дакле о противречности разлога пресуде о садржини исправа и записника о изјавама датим у поступку, са стварном садржином истих, те о противречности навода у изреци правноснажне пресуде да је окривљени након подизања новца уочио промену на свом рачуну са разлозима пресуде да се на банкомату та промена није уочавала, указује се на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Како, међутим, одредбом члана 485. став 4. ЗКП која прописује разлоге због којих окривљени односно бранилац окривљеног у границама права која у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП) могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП ни због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, то је захтев за заштиту законитости браниоца окр. С.Н. у делу у коме је поднет из наведених разлога, оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 491. став 1. ЗКП у одбијајућем делу, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен.

Записничар-саветник
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.